

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

8 marca

№ 21.

Rok 1924.

Treść: 223.	Ustawa z dnia 12 lutego 1924 r. w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową	303
224.	Ustawa z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie stosowania na obszarze województwa śląskiego ustaw, dotyczących państwowej służby cywilnej	304
225.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. w przedmiocie organizacji władz administracyjnych II instancji	305
226.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. o służbie przygotowawczej i o egzaminie sanitarnym dla kandydatów na stanowiska administracyjnych urzędników lekarskich i farmaceutycznych I kategorii w państwowej służbie zdrowia	307
227.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 marca 1924 r. w sprawie zastosowania stałej jednostki do kosztów postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym	309
228.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1924 r. w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i stosowanych do celów weterynaryjnych	310
229.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej	310
230.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Sprawiedliwości w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do opłat za odpisy ustalonych rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 3 lipca 1923 roku	312
231.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 3 marca 1924 r. zmieniające stawki opłat od kart łowieckich	312
232.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 lutego 1924 r. w przedmiocie dodatków drożyznianych do świadczeń, zapewnionych ustawą o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej	313
233.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 lutego 1924 r. w przedmiocie dodatków drożyznianych do rent, zapewnionych obowiązującą w b. dzielnicy pruskiej ustawą o ubezpieczeniu urzędników prywatnych	314

223.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 12 lutego 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dn. 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin,

oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195), wprowadza się następujące zmiany:

1) Tytuł ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową”.

2) W art. 1 ustawy wstawia się jako ostatni ustęp:

„c) pozostali po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, których

zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową”.

3) Po art. 3 ustawy wstawia się nowe artykuły:
„Art. 3 a). Za zaginionego bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych ma być uważany tylko ten, kto na żądanie pozostałych po nim (art. 3) po przeprowadzeniu osobnego postępowania orzeczeniem władzy wojskowej za takiego uznany zostanie. Przepisy o postępowaniu w sprawach o uznanie za zaginionego bez własnej winy, oraz o tem, które władze wojskowe powołane są do przeprowadzenia tego postępowania i orzekania, wyda Minister Spraw Wojskowych drogą rozporządzenia. Ogłoszenie o wdrożeniu postępowania w sprawie uznania za zaginionego bez własnej winy zamieszczone będzie w gazecie rządowej bezpłatnie.

Art. 3 b). Sądy powiatowe, względnie sądy pokoju, obowiązane są na żądanie władz wojskowych przesłuchiwać świadków pod przysięgą:

- a) na stwierdzenie związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia lub okaleczeniem, względnie śmiercią, a służbą wojskową;
- b) w postępowaniu o uznanie za zaginionego bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych”.

4) Po art. 25 ustawy wstawia się nowy artykuł:
„Art. 25 a). Uprawnienie do zaopatrzenia tymczasowego pozostałych po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych rozpoczyna się od dnia 1 października 1923 r., uprawnienie zaś do zaopatrzenia stałego rozpoczyna się od daty wydania orzeczenia odnośnej władzy wojskowej o uznaniu za zaginionego, natomiast gaśnie:

- a) jeżeli zaginiony odnajdzie się;
- b) po upływie 3 lat, licząc od chwili wniesienia podania o uznanie za zaginionego, jeżeli w ciągu tego czasu nie przedłożono metryki jego śmierci, względnie nie uzyskano orzeczenia sądowego, uznającego zaginionego za zmarłego”.

5) Po art. 57 ustawy wstawia się nowy artykuł:
„Art. 57 a). Wszelkie prawa i ograniczenia, odnoszące się w ustawie do wdów i osób, wymienionych w art. 3, odnoszą się do żony i osób, pozostałych po zaginionych”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

G. Simon

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

224.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 13 lutego 1924 roku

w przedmiocie stosowania na obszarze województwa śląskiego ustaw, dotyczących państwowej służby cywilnej.

Art. 1. Na obszar górnośląskiej części województwa śląskiego rozciąga się moc obowiązująca:

- 1) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164);
- 2) ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 67 poz. 606);
- 3) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165);

4) ustawy z dnia 30 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany terminu wejścia w życie ustawy z 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 22 poz. 181);

5) ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 65 poz. 582).

W cieszyńskiej części województwa śląskiego pozostają powyższe ustawy nadal w mocy obowiązującej ze zmianami, przewidzianymi w niniejszej ustawie.

Art. 2. Lata służby funkcjonariuszów państwowych w województwie śląskiem obliczane będą według następujących zasad:

Oprócz służby państwowej polskiej w województwie śląskiem, względnie na innym obszarze Państwa Polskiego, będzie mogła być zaliczona:

- 1) praca w organizacjach, mających na celu przyłączenie ziem województwa śląskiego do Państwa Polskiego, nie wyłączając organizacji wojskowych, nie wcześniej jednak niż od 1 listopada 1918 r.;
- 2) służba państwowa lub samorządowa w państwach zaborczych;
- 3) służba wojskowa, z wyjątkiem normalnej powszechnej powinności wojskowej oraz służby, pełnionej równocześnie z państwową służbą cywilną;
- 4) praca zawodowa, o ile praca ta dała kwalifikacje i doświadczenie, uzdalniające funkcjonariusza do obecnie pełnionej służby państwowej.

Praca, wymieniona w punkcie 1, będzie mogła być zaliczona w całości, służba zaś i praca zawodowa, wymieniona w punktach 2, 3 i 4, w ilości, zależnej od uznania komisji weryfikacyjnej. Zaliczyć będzie można w ten sposób najwyżej lat 20.

Praca, wymieniona w punkcie 1, nie może być zaliczona, o ile miała miejsce w czasie służby lub pracy zawodowej, wymienionych w punkcie 2, 3 i 4, które zostały już zaliczone.